

SAUDADE, what else !

Tragikomedie in twee bedrijven van Herwig Van Landuyt.

Personages.

Phil : de eigenaar van “Café zonder Phil”.

Zijn klanten in het stuk zijn :

Debby en Roel, een jong pseudokoppel.

Tijl, de nonsenspoëet en drugsdealer.

Sylvia en haar dochter Julia.

Claudia en haar dochter Britt.

Ramses, een verwarde man.

Anna, een vriendin van Tijl.

Donna, de geest van een , aan een overdosis drugs overleden meisje, figurante.

Decor.

Een oud cafétje met een jukebox. De klanten bedienen zichzelf. Phil (altijd gemaskerd) of Donna, toen ze overleden is, het vriendinnetje van Phil, bedienen de klankkast.

Eerste bedrijf.

Als het doek opengaat is er niemand aanwezig in het café. De jukebox speelt "Un canto a Galicia", in het Galicisch gezongen door Julio Iglesias. Als de nostalgische ode aan zijn vaders geboortestreek ten einde loopt komt een koppeltje (Roel en Debby) het café binnen. Debby installeert zich aan een tafeltje. Roel zorgt voor de drankjes die hij kiest achter de toog en betaalt met een biljet van 5 euro dat hij in een betaaltrommel dropt op de toog.

Debby (haalt twee klontjes suiker uit haar tas, één voor haar en één voor Roel) : Hier aan dit tafeltje ben ik voor 't eerst...

Roel : gekust? Door wie?

Debby : Ik vraag het me af, waarschijnlijk door een jongen.

Roel : Maar je weet het niet zeker ?

Debby : Nee maar 't was hoe dan ook meer een bengel dan een engel.

Roel : Geen vleugels, geen..?

Debby : geduld ?

Roel :: Ja.

Debby : Niks daarvan, een baard van 6 dagen en een stuk in zijn kraag.

Roel : Voel je hem hier nog ?

Debby (nipt aan haar glas) : Ik proef cola maar hij is hier nog, wat mij betreft is hij niet weg.

Roel : Hoe..?

Debby : 't Was winter. Dertig januari, toevallig ...

Roel : de dag van saudade in Brazilië.

Debby : Zo is dat.

Phil komt het café binnen via de achterliggende woonst , steekt een muntstuk in de jukebox en laat Cesária Évora "Sodade " zingen. Daarna verdwijnt hij naar het woongedeelte en zolang de Kaapverdische "diva op blote voeten " zingt, kussen Debby en Roel hartstochtelijk. Als de jukebox stilvalt...

Roel : Ben je getrouwd ?

Debby : Nog net niet.

Roel : En de muziek ?

Debby : 'k Heb er je toch op gekust, of denk je dat ik op eender welk wijsje in 't wilde weg begin te kussen wat ik bij de hand heb?

Roel : Zou je 't overdoen als ik ..?

Debby : Wie weet , maar alleen Phil krijgt muziek uit dat ding.

Roel : Gezellig !

Debby : Mijn vriend schrijft gezellig met 1 l.

Roel : Jesus, "gezelig" ! Willens en wetens ?

Debby : 'k Zou er mijn hand niet voor in 't vuur steken.

Roel : En hoelang ...?

Debby : Ik doe dit werk al drie jaar, langer.

Roel : En is 't altijd zo plezant ?

Debby : Nee.

Roel : Ben je al..?

Debby : Nee, maar 'k heb goede benen en ik ben op alles voorbereid.

Roel : Op alles ?

Debby : Nu ja, wat is alles ?

Roel : Voilà.

Debby : Het werk is zoals 't leven, onvoorspelbaar. Dat moet je 'r bijnemen zoniet kan je 't niet volhouden.

Roel : En wat denk je, zal ik het volhouden ?

Debby : We zien wel. Niemand is onvervangbaar, jij niet, ik niet.

Op dat ogenblik komt Tijn het café binnen, tapt zich anderhalve pint en gooit het geld in de trommel. Nadat hij de halve pint achterover geslagen heeft installeert hij zich op een krukje aan de toog, keert zich naar Debby en Roel en declameert ongevraagd "De lijkrede".

Tijn : Lijken lijken op elkaar als twee druppels water maar bij nader toezien is een lijk niet wat het lijkt, ook al lijkt het verdacht veel op een ander lijk.

Tijn : En dan krijg ik fucking Krasnojarsk een writer's block.

Roel : 't Is niet waar !

Tijn : De eerste ooit !

Roel : Ocharme !

Debby : Ik zal je helpen.

Tijl : Allee merci chérie, bedankt op voorhand.

Debby : Noteer maar.

Tijl (haalt een potlood uit zijn binnenzak) : Ik luister.

Debby : Het probleem met lijken is dat je 'r je bed niet kunt bij maken en voor je 't weet is het te laat voor een opbeurende lijkrede en is 't lijk de pijp uit op weg naar de eeuwige leegte.

Tijl : Fucking goed meiske fucking goed. (Herleest wat Debby heeft bedacht goedkeurend binnensmonds en steekt het notitieboekje en het potlood terug in zijn binnenzak.)

Roel : Debby is van alle markten thuis.

Tijl : Als ze zo goed kust als ze lijkredes afwerkt zou 'k ze niet te vroeg afschrijven.

Roel : En als ze beter kust ?

Debby : Kussen doe 'k niet met vreemde luizen erbij, jij wel ?

Tijl : Niet met de eerste de beste maar 't blijft onder ons, 'k had vroeger meer keus.

Roel : Tja dichters liggen slecht in de markt.

Debby : Vind je ?

Tijl : Eerlijk is eerlijk, ik verwacht nu niet direct de Nobelprijs.

Roel : Drink nog 's.

Tijl : Pils inspireert mij, de drank werkt op mij zoals leliebladeren op een baviaan. (Na een goeie slok). Debby mag kiezen : "De trap" of..."De trap" ?

Debby : Euh... "De trap" dan maar.

Tijl (leest voor uit zijn boekje.)

Mijn moedertje is een vreselijk wijf.

Ik wik mijn woorden, een vreselijk wijf.

Ze duwt me met haar fijnbesnaarde linkerborst

genadeloos van de trap.

Ik val me begot 't verschot

En potverplop ook nog

Een bodemloos gat in mijn domme kop.

Roel : Ik heb ook ooit een gedicht geschreven maar 't is gelukkig verloren gegaan.

Tijl : En waarover ging het ?

Roel : Over een Frans vakantielief.

Phil laat Charles Trenet "Que reste-t-il de nos amours ? » zingen en blijft het lied beluisteren met de klanten voor hij weer de woonst opzoekt.

Debby : Tja mannen lopen zich de ziel uit het lijf om een bruikbaar lief...

Tijl: op de kop te tikken.

Debby: Ja of op de billen en als ze'r één gevonden hebben denken ze al aan 't volgende.

Tijl: Je vriend hier ook?

Debby: Hij? Vraag het hem zelf maar.

Roel: Ik?

Tijl: Ja wie anders, Kobe van de Nieuwsdienst?

Roel: Echt waar, zo zit ik niet in elkaar. Debby weet hoe'k ben.

Debby: Lees ons nog een gedicht voor.

Tijl: (laat zich niet pramen): "Het grafschrift".

Hier ligt Jan.
De mafkees,
 een doordeweekse wees,
werd hier zonder vrees
ter aarde besteld
in een overkapte sjees,

Debby: Heb je niet iets minder luguber?

Roel: Iets zonder lijken.

Tijl (zoekt en vindt): "De meester".

In Port Lligat
zat de meester op zijn gat,
in de baai van Cap de Creus.
Hij genoot van 't licht op de rotsen en de kust,
bedankte de tramontane
voor het landschap en de lucht,
zag wat er was
en wat niemand zag.
behalve Dalí
geen wonder, hij was Dalí
Yo soy Dalí.. Dalí
Wie?
Dalí godverdomme
of moet ik er een tekening bij maken?

Debby: Drink nog's van je pint.

Tijl (na een ferme slok): Eet er iemand brood?

Roel: Brood van de bakker?

Tijl: Ja geen apenbrood van de boom.

Debby: Zo vers mogelijk, nog warm met ijskoude melk.

Tijl: Oké van bij de warme bakker. (Bladert in zijn boekje)

Hier "Broodje".

In het plaatsje Bakkerswolde

bakt bakker Leendert Bakker

sinds mensenheugnis overheerlijk brood,

maar nu is't genoeg geweest.

Nog een laatste broodje

zo heeft hij zijn schattig vrouwtje beloofd

en dan is ons broodje gebakken.

Liefste zei ze tegen Leendert

dan ga je eindelijk de jacht kunnen openen

op de muizen, de strontvliegen en die vieze kakkerlakken.

Debby: Wat? Ik heb eigenlijk altijd al geweten dat er iets mis mee was.

Roel: Te lekker deugt niet.

Debby: Voilà, al zijn er uitzonderingen hoop ik.

Tijl: (bladerend): "De Zeemeermin".

In een blauw meer
gevoed door de Styx en de Geul
Zwemt een ongelikte pitecantroop
gehinderd door een cotoneaster op zijn hoofd vruchteloos.
maar lang niet hulpeloos.
achter een sierlijk crawlende zeemeermin aan.
Uiteindelijk haalt hij zijn slag thuis.
Hij sleept haar op de oever,
ontdoet haar van haar wit kanten avondkleed
en dan gebeurt het onvoorspelbare.
Ze blaast haar laatste adem uit.
Geen mond-aan-mond beademing hielp,
de stomme trut bleek niet bestand
tegen een straaltje Vlaamse zon
en had daarenboven onmiskenbaar last van een haartong.

Roel: ik zal nooit een zeemeermin te pakken krijgen.

Tijl: Kan hij niet zwemmen?

Debby: Zeemeerminnen crawlen ons als wind voorbij en in 't beste geval wensen ze ons met hun staart nog een fijne dag.

Roel: Zeemeerminnen zijn saudades.

Debby: Precies, niet echt weggelegd voor ons maar thuis in blauwe rimpelloze zeeën.

Phil zorgt voor
de muziek. Henri Salvador
zingt "Syracuse".
Terwijl hij zingt doen Tijl en Phil
achter de toog een moeizame
transactie in gebarentaal.
Als het lied ten einde loopt
en Phil zijn hielen gekeerd heeft
komen twee dames (Sylvia en Claudia)
binnen en nemen plaats
aan een tafeltje. Debby en Roel genieten
van elkaar maar houden tegelijkertijd de nieuwkomers in het oog.
Na verloop van tijd gaat Tijl tot bij
de twee dames en legt hen
uit hoe ze 't moeten
aanpakken om aan een
consumptie te geraken.
Vervolgens gaat hij met
Sylvia die een biljet
in de trommel steekt,
achter de toog twee martini blanco
halen met ijs.
Als Sylvia haar handtas laat vallen duurt het
toch wel verdacht lang
vooraleer Debby met de hulp van Tijl de inhoud
heeft teruggevonden.

Roel: Zal ik komen helpen?

Claudia: Laat maar, 't zal niet nodig zijn maar ik kan...

Debby: die van jou laten vallen?

Sylvia: Ziezo, alles dubbel en dik teruggevonden.

Claudia (naar Debby en Roel): Zie je wel.

Sylvia: Tijl zocht...

Tijl: (met twee consumpties): Pardon ik vind, nuance.

Sylvia: Poëten boren zich in je ziel net alsof je glitterbodysuit niet in de weg zit.

Tijl: Ik bloos al lang met meer maar 'k heb nog niet alle hoop opgegeven.

Sylvia: Straks komen Julia en Britt.

Claudia: Onze poezen, ik bedoel onze dochters.

Sylvia: Ze zijn 18 en 20.

Debby: 18 en 20?

Claudia: ja, de tijd...

Roel: En ze trekken er nog met hun moeder op uit, hebben ze een beperking of zo?

Tijl: Nee absoluut niet.

Sylvia: De mijne in ieder geval niet.

Claudia: De mijne nog minder.

Tijl: Ze houden van poëzie.

Sylvia: Van Tijl en Daan Verhulst vooral.

Claudia: En van nog een half dozijn anderen, teveel om hun namen te onthouden.

Sylvia (naar Roel): Daar kijk je van op hé!

Debby: Hij is al zijn moeders rokken ontgroeid. Hij verschiet van niks meer.

Roel: 'k Heb al alles gezien.

Sylvia: Wacht maar tot je Julia zult gezien hebben!

Claudia: En Britt.

Roel: Hebben ze dan geen vriendjes?

Sylvia: Julia houdt ze af. Ze heeft keus te over.

Claudia: Britt heeft Richie. Aan hem heeft ze genoeg.

Debby: Is ze getrouwd?

Claudia: Nee trouwen is haar ding niet. Zijn jullie getrouwd?

Roel: We... (krijgt een schop van Debby) we nemen de tijd.

Debby: Met Roel weet ik welk vlees ik in de kuip heb maar stel dat ik er mee trouw...

Roel: Met mij?

Tijl: Volgens mij heeft hij er wel oren maar.

Debby: Gaat hij dan nog zo lief zijn?

Tijl: Om het te weten moet j'ermee trouwen.

Sylvia: Daarom scheiden we zoveel.

Claudia: Precies, omdat we 't wilden weten.

Tijl: (tegen Debby): Daarmee weet je 't ongeveer.

Debby: Kun je geloven dat dat een mens zou doen twijfelen.

Tijl: Roel jong, pak haar nog's goed vast.

Roel: Straks, thuis luisteren we samen naar saudade.

Phil (erbij gekomen): Naar Blue Bayou van Linda Ronstadt.

Daarvoor moet je niet naar huis gaan. Je kan het hier beluisteren. (Zet de jukebox aan 't werk, iedereen zingt mee.)

*I'm going
back someday
Come what may
to Blue Bayou
where the folks are fun
and the world is mine
on Blue Bayou.*

Debby pakt Roel stevig
vast tijdens de
laatste strofe
en laat haar pas
los bij 't einde van
't lied terwijl
Phil de woonst opzoekt.

Tijl (drinkt zijn pint uit): Als ik bayou hoor krijg ik dorst.

Sylvia: Ik denk erbij aan muggen.

Claudia: Ik aan Britt. Waar blijft ze?

Debby: Bij Richie en Richie wil naar Club Vaag.

Sylvia: Hij mag er niet in.

Roel: Te jong?

Tijl: 't Is de kleinzoon van Claudia.

Roel: Oef, ik dacht dat hij spul bijhad.

Claudia: Welk spul?

Tijl: Drugs fucking taras bouLba.

Sylvia: Drugs, zo'n lief manneke!

Tijl : Hij is 8 maand. Op die leeftijd dealen ze nog niet.

Claudia: Wat?

Tijl: Grapje.

Debby: Heb je daar geen beter grapje in je collectie.

Tijl (bladerend): "Sint-Idesbald".

Debby: Prima 't moet niet altijd weer over Knokke gaan.

Tijl: Op het strand van Sint- Idesbald
landden tien fregatvogels
tuk op Paul Delvaux en trappist
waarmee ze zich wilden bedrinken
om te bekomen van de lange reis.
Maar o tempora o mores!
De trappisten waren in staking
voor meer bier voor zichzelf.
en dus gingen de rare vogels zich bezatten
in het dichtstbijzijnde café, de Sint-Omer
met een vaatje simpele Jupiler.

Claudia: Voilà da's ook bier.

Sylvia: Heb je'r geen over martini?

Tijl: Martini inspireert mij niet en 't rijmt op pipi, iets voor Richie...

Claudia: En bleiten dat hij kan. Je hebt er geen gedacht van. Enfin 't is m'n lieve kleinzoon.

Debby: Ik kan 't me voorstellen.

Sylvia: Uma Kulthum in een slechte dag.

Tijl (bladerend) "Een slechte dag".

Mijn job verloren
voor ik er één had gevonden
en van koleire de tram laten ontsporen
en hierbij mijn twee benen verloren.

Roel: Eigen schuld...

Sylvia: Eigen schuld eigen schuld! Weet je wel wat dat betekent?

Roel: Dat je'r in alle omstandigheden je verstand moet bijhouden.

Sylvia: Gemakkelijk gezegd.

Tijl: Je bedoelt dat we onder invloed...

Sylvia: Ja je hebt van die sjarels die niets met mate kunnen doen. Ik ken een vent die om de 14 dagen 24 uur op café zit...

Claudia: te zuipen, een zuipschuit. Je moet niet vragen hoe zo'n sjarel ontvangen wordt als hij thuiskomt.

Debby: Ik zou hem in brand steken.

Roel: Oei!

Tijl: Een verwittigd man...

Roel: Zo'n bitch is ze niet, en ik zou nooit zoiets doen.

Claudia: Je ziet er een braaf ventje uit, ik geloof je.
Sylvia: Een beetje schijnheilig misschien, te afgeborsteld.
Roel: Te... merci!
Debby: Ik ben er gerust in. Ik kan hem blind vertrouwen.
Roel: Blind.
Debby: 't Is een schatje. (knuffelt hem)
Roel: (schuchter vragend): Kusje?
Debby: Allee allee, kusjes da's iets voor thuis.
Sylvia: Hij wil er hier één.
Claudia: We zullen niet kijken.
Tijl: Als je geen bitch bent moet je ze ook niet uithangen.
Debby: Oké maar daarna een gedichtje.
Tijl: Afgesproken.

Debby en Roel kussen vluchtig.

Sylvia: Liefde da's iets anders.
Claudia: Mijn gedacht!
Tijl (bladerend): Ik heb er hier eentje getiteld "Dierenliefde".
Sylvia: Oké als 't maar geen kalverliefde is.
Tijl: Boer Frans hield zielsveel van zijn beesten
en 't is een waarheid als een koe.
de liefde van de man gaat door de maag.
Toen hij ze allemaal één voor één
gebakken en gebraden, niet getreuzeld
had opgepeuzeld
zat Frans met de gebakken peren.
Want van rabarber kreeg hij 't zuur,
van weegbree diarree,
van artisjokken lekker apenpokken
en van één bruine boon
de ziekte van Crohn.
Ten einde raad brachten de burens
hem een grote kom juliennesoep.
vol vleesextracten waaraan
de hongerige Frans niet kon weerstaan.
Maar zoveel soep werd hem fataal.
Voor hij 't besepte werd hij zowaar
herenigd met zijn lievelingsdieren.
Zo zie je maar.

Claudia: Ik had een kat

Tijl: "had" zei je, zag je ze ook zo graag dat je ze..?

Claudia: Richie heeft ze weggejaagd. Katten vluchten bij 't minste lawaai.

Tijl: Klopt, ze raken in paniek zoals mensen tijdens een bombardement.

Debby: "Is there anything, that's worth more than peace and love on the planet earth? ""

Phil laat de jukebox
"Peace and love"
spelen van Neal Young
(en Ben Vedder). In zijn zog
verschijnt in het
café zijn 30 jaar geleden
aan een overdosis drugs
gestorven vriendin Donna.
Phil en Donna luisteren dicht
tegen elkaar aan naar het
lied waarna ze samen verdwijnen.
Erna...

Roel: Was dat...?

Debby: Zo'n jong ding!

Tijl: Donna was 30 jaar geleden Phils vriendin

Claudia: Juist, 't café was toen eigendom van Phil zijn vader.

Sylvia: Frans?

Tijl: Nee, Frakken die in de gevangenis van Dendermonde zijn straf uitzat en daar gestorven is.

Claudia: Ook van een overdosis.

Sylvia: Dood is dood en Frakken zijn dood is Phil zijn brood.

Claudia: Phil is een eerzaam man.

Sylvia: Effenaf met Donna erbij.

Tijl: Maar niet de hele tijd.

Claudia: Een eerzaam duo...

Tijl: Gepantserd tegen de eenzaamheid.

Sylvia: Liefde is blind.

Claudia: En bijgevolg ziet hij niet dat ze 'r niet meer is.

Tijl (op zoek in zijn nonsensicale collectie): "Verliefd tegen beter weten in."

Mijn buurmeisje
een kind van net geen 7
heeft een boontje voor de paus.
Kardinalen die in 't algemeen heerlijk zingen
vindt ze maar koorknaben.
een soort overjarige Wiener Sängerknaben.
Maar de paus
is voor naar heiliger dan de paus.
Hij wordt niet voor niets om zijn heiligheid geprezen.
van Padua tot Ushuaia
en van in 't holst van de Apennijnen
tot in de Zuidelijke Filipijnen.
Zelfs de kodiakberen
zitten voor zijn Paaswensen.
gekluisterd voor de buis.
Om hem de stripverhalen in zijn favoriete krant ,
L'Osservatore Romano,
is hem op 't lijf geschreven,
te kunnen voorlezen
wil ze 3 uur per dag Italiaans gaan studeren.
Hoewel hij inmiddels de 11x7 voorbij is
en zijn kleinste kamer opzoekt met een wandelstok
wil ze niet alleen
met Pasen met Sinksen en met Kerstmis
zijn voeten wassen
maar elke dag.
dat hij blootsvoets door de modder naar zijn moestuin moet!
Ze wil van geen wijken weten,
ze wil en zal met hem daten,
hem elke avond zijn slaapmuts opzetten
en hem een klinkende nachtzoen geven.

En dan komen
Julia en Britt binnen
en gaan bij hun moeders zitten.

Claudia: We dachten al...

Britt: Dat we ontvoerd waren?

Julia: 't Zal voor een andere keer zijn.

Sylvia: Je hebt toch geen voorgevoel?

Julia: Sort of, een aangenaam kriebelend gevoel in mijn benen.

Britt: Nu je 't zegt, de mijne zijn ook niet klaar om weg te lopen.

Sylvia: Zouden we niet best de politie op de hoogte brengen?

Tijl doet teken aan
Debby en Roel dat Sylvia
niet goed wijs is.

Julia: Ma gebruik een beetje je verstand!

Claudia: Ja de politie heeft al werk genoeg, wat denk jij Tijl?

Tijl: Fucking veel, veel te veel. Naar 't schijnt hebben ze niet eens de tijd om op de noen een kaartje te leggen.

Claudia: Zie je wel!

Sylvia: Tijl zou jij onze dorstige dochters niet willen laven?

Claudia: Maar probeer ze niet te versieren. Ze staan elke morgen al een uur voor de spiegel.

Julia en Britt (samen): Langer.

Claudia: Maar waar is..?

Britt: Richie?

Claudia: Ja.

Britt (kijkt naar Julia) Waar zijn we mijn hartendief kwijtgespeeld, weet jij het?

Julia: In de parfumerie misschien, nee op de tram.

Claudia: Op de tram? En hij kan er alleen niet af!

Britt: Een geluk bij een ongeluk.

Claudia: Een..?

Julia: Ja dan halen we'r hem vannacht rond een uur of één wel af.

Britt: Voor hij bij de gevonden voorwerpen terechtkomt.

Tijl (met twee martini's): Vroeger waren dat paraplu's nu fucking parasols.

Sylvia (tegen Claudia): Je maakt je ook altijd ongerust voor niks.

Claudia: Ik houd van dat bleiterke.

Britt: En ik niet misschien?

Julia: Mocht ze hem niet graag zien dan zou ze hem 's nachts niet gaan zoeken.

Debby: Maar vrees je niet dat hij door iemand zou kunnen meegenomen worden?

Britt: Nee daarvoor bleit hij teveel. Kinderdieven zijn niet zot hè!

Tijl tapt nog anderhalve
pint voor zichzelf,
proost met Julia en Britt,
drinkt zijn halve pint uit
en steekt vervolgens twintig euro in de trommel.

Britt (tegen Debby): En vrees je niet dat je vriend daar door iemand zou kunnen meegenomen worden?

Roel: Ik?

Debby: Nee, helemaal niet.

Tijl: Ze is er gerust in.

Julia: Is 't waar?

Debby knikt voluit ja.

Britt: Man man man man man!

Julia: En als er zo'n postergirl passeert?

Donna zet de jukebox aan.
Antônio Carlos Jobim zingt
"The girl from Ipanema"

Tijl: Is Phil...?

Donna doet teken
dat hij slaapt en verdwijnt.
Britt en Julia dansen tot de
jukebox stilvalt.

Roel (applaudisseert): Eén of nadere sambaschool gedaan?

Britt: Ja. En jij?

Debby: Hij? Oei oei.

Sylvia: Wat is me dat hier?

Roel: Ik heb toch alleen geapplaudisseerd.

Julia: Pardon en een domme vraag gesteld.

Britt: Ze zoeken hier iets.

Roel: Wij?

Debby: Saudade, what else?

Tijl: Voilà saudade en dat kan van alles zijn als 't maar ondefinieerbaar is.

Sylvia: Ik weet zeker dat het niks met saus te maken heeft. Trouwens 't is niet sausdade maar saudade.

Tijl: Zoals ik al gezegd heb, 't is ondefinieerbaar, je kunt het voor vanalles gebruiken.

Roel: Zoals drugs.

Na een poosje geladen stilte.

Sylvia: Gebruik je 'r?

Roel: Nee.

Claudia: Zwijg er dan over.

Tijl: Van drugs ga je dood zoals Donna, van saudade niet.

Claudia: Voilà. Is ze dood Donna?

Britt: Al een eeuwigheid, en op saudade kan je dansen.

Julia: En op drugs niet.

Claudia; Weet je wat saudade is?

Britt: Zeg maar.

Claudia: Denken aan ons bleiterke op de tram.

Britt (kwaad): Ah! Nu toch niet!

Claudia: Sorry, 't was een voorbeeld.

Julia: Wij zitten op café en hij op de tram. 't Zou pas erg zijn als hij moest rechtstaan omdat er geen plaats voor hem is.

Claudia: O! Ons bleiterke!

Sylvia: Hij houdt nog niet op zijn benen!

Debby: Jij wel op die leeftijd?

Sylvia: Ook niet maar ik begon al te kruipen.

Roel: Is 't waar?

Sylvia: Eerlijk gezegd, ik heb er niet echt op gelet maar mijn ma wel.

Roel: Je weet het via via.

Sylvia: Niet via via, via mijn ma.

Roel: En wij via jou.

Claudia: Wet weten het, daar komt het op aan.

Britt: Jesus! Wat een gezaag!

Tijl (bladerend): "God in Brussel", is dat goed?

Sylvia: God da's de max, als ik hem ooit tegenkom, zal ik hem direct herkennen.

Roel: En weet je ook waaraan ?

Tijl: God in de hoge
weet zijn Vlaamse schaapjes op 't drogen.
Na zijn intocht in Brussel van 1889
in beeld gebracht door James Ensor
werd hij hier een laatste keer gespot
op 13 december 1930.
Hij werd toen in als zijn heerlijkheid gezien
in Brussel, 't was rond halftien,
op de première van de Psalmensimfonie
van Igor Stravinsky.
Sindsdien verlaat hij de hemel
nog slechts één enkele keer
op een blauwe maandag,
of sporadisch op zijn naamdag.
Hoegenaamd niet ingenomen
dat hem toen geen zakje friet werd aangeboden,
kiest hij nu voor andere continenten.
Het valt niet te ontcrachten
dat ze hem daar te vriend houden
door te zijner ere af en toe
een kapoentje en een lammetje te slachten.

Sylvia: God is niet rancuneus, da's iets voor mensjes en de hemelse frieten moeten ongetwijfeld niet onderdoen voor die van Eugène.

Claudia: Waarvoor Madeleine tram 33 op moest!

Britt: Potverdekke onze Richie zit ook op de tram.

Sylvia: Bah... die zal wel de borst krijgen van één of andere goeie ziel.

Julia: Voilà, opgelost.

Roel: Trams da's 't leven in een notendop.

Debby: Joske komt er piepen tussen zijn moeders benen en Jef blaast er moederziel alleen zijn laatste adem uit.

Tijl: Nooit zit er blijkbaar een kunstschilder op zo'n klotetram.

Debby: Niemand behalve Dalí maar hij nam liever de trein.

Tijl: Wie heeft er hem ooit in een treinstation gezien? Hij droomde ervan maar het station van Watermaal was hem te min, Perpignan was zijn ding.

Een verwarde man (Ramses)

komt binnen.

Ramses: Is Donna hier?

Tijl: Donna?

Ramses: Ja je weet wel, ze houdt van 't leven, de liefde en de roes.

Claudia: Ik vrees...

Sylvia: Ik ook en Richie zit op de tram.

Roel: Heeft ze...?

Sylvia: Ze is niet wakker geworden.

Ramses: Zoals Jim van The Doors op 't toilet. Ik ben Ramses, 'k heb nog iets van haar tegoed.

Ramses is alweer weg.
Phil laat Leonard
Cohen "Hallelujah"
zingen.
Iedereen luistert
en zingt mee bij
"Hallelujah" in de tekst .
Als Phil weer weg is...

Debby (tegen Tijl): Ken je Ramses?

Tijl: Ik weet dat hij Hans heet.

Debby: Gans?

Julia: Hans zoals hansworst. Hij dealt aan 't atheneum. We hebben er allemaal onze eerste joints van gerookt. Jij niet?

Debby: Nee en Roel ook niet.

Roel: Nee niet van...

Debby: hem en nog minder van iemand anders.

Roel: Exact.

Britt: Kleuters laten ze gerust.

Roel: En wat doet de politie?

Britt: Moet je aan hen vragen.

Claudia: Ze doen wat ze nodig achten in de ene of de andere richting.

Tijl: Ze zijn wijzer dan wij.

Debby: Wijzer?

Tijl: Ja en beter geplaatst.

Sylvia: 't Zijn stuk voor stuk beroepsmensen hé.

Roel: En de dealers niet.

Sylvia: Nee toch zij niet die ze oppakken.

Julia: Hoe subtiel toch. Misschien moet ik maar de politieschool doen.

Britt: Een spel van kat en muis.

Sylvia: Precies en meestal wint de kat.

Claudia: Logisch 't zit in hun D.N.A.

Sylvia: Muizen vagen?

Britt: Ja en de muis die opera en andere aria's zingt bestaat maar...

Sylvia: de muis die katten vangt is nog in de maak.

Roel: Misschien kan Tijl...

Tijl: Ik heb hier iets over een stenen kat.

“De kat van steen en been”.

Op een schoorsteenmantel

in een statig herenhuis

in Hulste op de wijk Muis

ergens tussen Leie en Mandel

stond een kat van steen en been

van de hand van Willy Vandersteen.

Ze ergerde zich te pletter

aan een pathologisch dikke muis die zich onuitstaanbaar

maakte door elke nacht weer luidkeels “Nessun dorma”

te zingen uit Turandot van Puccini.

Maar op een nacht,

niemand hield bij de kat de wacht,

kwam ongevraagd een fee langs

en toverde met haar stokje de stenen kat

om tot een kat van vlees en bloed.

Die deed zich in zeven haasten

aan de dikke muis tegoed.

Rouwende vrienden van de klassieke muziek

treur maar liever niet,

de muis had noch de neurofysiologische

kenmerken noch de uitstraling

van een muziekaal wonderkind.

't Was een domme vals zingende muis

die zich vol vrat met pasta

en lekkere choco van het merk Kwatta.

Julia: Wij hebben geen kat. Mochten we'r één hebben zou'k liefst een zwarte willen.

Britt: Ik een witte die zou kicken op 't gezang van kleine vogels.

Debby: Je zou haar mand onder een vinkennest kunnen zetten.

Britt: Om de kat alert te houden.

Roel: Om haar 't gebleit van Richie te besparen.

Claudia: We zijn dat gewend, van zo'n kind kun je alles verdragen. De kat moet dat ook maar kunnen.

Roel: En zoniet?

Claudia: Zoniet dumpen we ze.

Britt: We rijden ermee naar Rome en laten ze achter op het Marsveld tussen de ruïnes van de tempels.

Roel: Arme kat!

Claudia: Arme kat? Zij in een tempel en jij in een krotje?

Debby: In een krotje omgetoverd tot een liefdesnestje.

Phil laat de B+52's "Love shack"
zingen en verdwijnt terwijl Debby en Roel
kussen en knuffelen
Na de song komt Ramses binnen.

Ramses: Heb ik het al gevraagd?

Tijl: Oei oei oei!

Ramses: Dacht ik al. En wat...?

Sylvia: Nee.

Ramses: Dan ga'k maar weer. Ik heb...

Claudia: nog iets van haar tegoed.

Ramses: Jij ook? (Is alweer weg.)

Sylvia: Ramses denkt dat w' al...

Claudia: Hij heeft zich zot geblowd, stekezot.
(Tegen Tijl) Heb je soms iets...?

Tijl: Hasj en wiet zijn mijn ding niet weet je dat dan niet?

Britt: Ma toch! (Lachen onbedaarlijk)

Tijl: 'k Heb hier iets over boeren, 't heet "De boer" zoals Frank en z'n broer.

Sylvia: Zeg maar.

Tijl: Frank en Ronald
traptten samen een balletje tegen de poort.
En de boer?

De boer hij ploegde voort
tot de minister 't hem verbood.

Phil zet de jukebox
aan 't werk. Rinus
Rosenberg zingt
"De regelkevers"
Phil zoekt onmiddellijk
terug de woonst op,
Britt en Julia volgen hem
en zijn terug bij
't einde van 't lied.

Roel (tegen Julia): Ken je hem al lang Phil?

Julia: Hij kent mij.

Britt: Phil kent al zijn klanten.

Debby: Al hun noden?

Tijl: Ja, wedden dat hij jou ook doorheeft

Roel: Mij ook?

Tijl: Zoals een herder zijn fucking schapen.

Sylvia: Goed gezien.

Claudia: Je komt hier elke zaterdag met een andere trien al een jaar of tien...

Sylvia: en Phil kent ze, alle 510.

Phil (erbij gekomen): Alsof 't mijn trutten van dochters zijn.

Roel: Maar dat zijn ze niet als ik het goed begrijp?

Phil: Bah, 1 of 2 meer niet (op weg naar de woonst).

Sylvia (tegen Debby): Heb ik 't je niet gezegd!

Roel: Dat betekent dat hij ook Richie weet zitten.

Claudia (agressief): En dan?

Debby: Roel vraagt zich af of hij hem zou gaan halen als Britt hem om één of andere reden zou vergeten.

Claudia: O! Ons bleiterke!

Britt: Nee. En weet je waarom?

Debby: Nee echt niet.

Claudia: Omdat hij Britt kent...

Britt: als de meest zorgzame moeder die ooit dit café binnengekomen is.

Sylvia: En hij er heilig van overtuigd is...

Roel: dat jullie mans genoeg zijn om hem er zonder hem af te halen.

Julia: Jij niet?

Roel: Eigenlijk wel.

Britt: Hij keert zijn kar, grappig.

Julia: Debby hou hem maar goed in 't oog of hij zit hier ook elke zaterdag met een andere trien.

Debby: Daar ben ik echt niet bang voor.

Julia: 't Is niet Phil die 't je zal komen vertellen als hij hier op een dag zit te bekken met je beste vriendin.

Debby: Met wie? Ze is pas getrouwd.

Claudia: Dan weet je dat ze zoals de meeste getrouwde vrouwen luidop droomt van vreemdgaan.

Tijl: Klopt. Hier "De dekhengst".

't Leven is veel te kort
om duizend keer vreemd te gaan
maar één keer,
 één keer is geen keer,
wil Lieve, een keurige ietwat zweverige vrouw het toch proberen.
Maar iedereen weet om velerlei redenen
dat je 't niet kunt doen met een man uit eigen gelederen,
niet met je bloedeigen broer
niet met je neef de hippe melkboer
net zomin
als met de man van je beste vriendin,
hoewel die je al dansend al heeft bepoteld en bekend
dat hij droomt van een scheve schaats met jou.
Goeie genade, Geert, toe nou!
Lieve beslist dan maar om zo vreemd mogelijk te gaan,
niet met Klaas, Kaat of Daan
maar uitgerekend met de hengst van boer Paan.
Ze werd in een bosje vergeet-mij-nietjes gevonden, vertrappeld, geschonden.

Geen moment te vroeg
Laat Phil "Tears in heaven"
van Eric Clapton horen.
Donna komt erbij, hangt aan
Phils lijf maar verdwijnt
geruisloos zoals ze gekomen is,
voor 't einde van 't lied .
Phil blijft tot de jukebox uitvalt .
Erna...

Debby: Ik denk niet dat ik Roel...

Tijl: Ik heb hier een andere mogelijkheid.

"Liefde tout court".

Hij, schat ik heb je lief.
Zij, ik ook schat.
Een week later stonden ze voor 't altaar,
Nog een week later waren ze uit elkaar.
Britt: Hihi! Ik wist het.

Roel: En dat van Richie, wist je dat ook?

Britt: 'k Wist al voor ik hem had dat ik van kinderen hou. Ik ben ook als kind geboren, jij niet?

Julia (tegen Roel): Zeg' s iets.

Debby: Joker, we houden hier allemaal van Richie.

Claudia: Als dat niet schoon is?

Sylvia: Als 't maar waar is.

Julia: Nee ze liegt dat ze zwart ziet om knul hier te beletten nog dommere vragen te stellen.

Roel: Da's een goed teken. Ik geloof nooit dat ze me al na een week gaat laten vallen.

Julia: Ik wel. Tijd begin maar al te plannen "Liefde plus que tout court"

Tijl: Ik werk niet op bestelling.

Sylvia: Daar kan ik inkomen. Ik schreef ook liever wat in me opkwam dan wat er werd ingebuffeld.

Debby: En wat kwam er zoal in je op?

Sylvia: Vakantie, wolkjes, lieveheersbeestjes, dat soort dingen

Claudia: Alle kinderen willen 't liefst dat de bel gaat.

Tijl: Hun fucking school zien in de fik staan en worstjes braden op de smeulende as van de leerstof.

Britt: Mijn lerares geschiedenis heeft zo dikwijls op de klok gekeken dat de klok 't loodje heeft gelegd.

Julia: "Kapotgekeken".

Britt: En je mag 3 keer raden wat er gebeurd is.

Claudia: Zeg het ons maar, toe.

Britt: I.pl.v. de lerares hebben ze de klok vervangen.

Sylvia: 't Is niet mogelijk! Niet verwonderlijk dat ik regelmatig een jaar heb overgedaan.

Roel: O!

Sylvia: Ze hielden me daar hoogstwaarschijnlijk voor een stomme trut.

Debby: 't Kan iedereen overkomen.

Sylvia: Jou ook?

Debby: Mij niet, nee.

Roel: Debby is als uitzondering geboren. Dat ze met mij wil trouwen is...

Claudia: Wil ze dat?

Debby: Ja en zo vlug mogelijk.

Roel: Is voor 50% een mirakel en voor 50% een ander mirakel.

Claudia: De mirakels zijn de wereld niet uit maar om er één te zien moet je op 't juiste moment op de juiste plaats zijn en da's geen sinecure.

Julia: Voilà. Hier zie 'k er nog zo vlug geen gebeuren.

Britt: Ik ook niet.

Sylvia: Je kunt er geen bestellen.

Claudia: Volgens mij moet je 'r niet te veel aan denken. Gewoon doen en er zeker niet zitten op te wachten.

Ramses (met de deur in de hand): Ze zit hier ergens. Ik voel het.

Claudia: Voor een mirakel ben je aan 't verkeerd adres.

Tijl : Ga naar Lourdes. Daar is er één gebeurd in 1988.

Ramses: Lourdes da's niet bij de deur. (Verlaat 't café)

Phil laat Guadalupe
Pineda "Historia de un amor"
zingen. Als het lied ten
einde loopt komt Ramses terug
binnen. Niet voor lang.
Phil werk hem illico
hardhandig buiten.

Tweede bedrijf

Wanneer het doek
opengaat speelt de
jukebox "Fado Portugues"
van Amalia Rodrigues.
Phil (altijd gemaskerd, behalve als hij drinkt)
ledigt de trommel
op de toog en steekt
de bankbriefjes in zijn
portefeuille en de
muntstukken in zijn broekzak.
Vervolgens gaat hij
terug naar de woonst.
Als Phil verdwenen
is komt Tijl binnen
met een vriendin (Anna)
Anna installeert zich
aan een tafeltje

en Phil zorgt voor
de pinten. De jukebox is
ondertussen stilgevallen.

Tijl: Jij mag de muziek kiezen.

Anna: " Summertime ".

Phil (klaar voor de jukebox): Ella?

Anna: Ja of anders...

Phil heeft al 't nodige
Gedaan voor " Summertime "
in de versie van Ella Fitzgerald
en laat Anna met Tijl achter.
Anna zingt de strofes
"Summertime and the living
is easy" mee. Erna...

Anna: Ik weet alles van " Porgy and Bess ", alles.

Tijl: Is 't een opera of een musical?

Anna: Het is wat je 'r van maakt, maar 't is als een opera voor zwarten, solisten en koor, geschreven.

Tijl: En is 't een meesterwerk? Wat denk je?

Anna: Zeg jij het maar. Hoe dan ook maakt 't verhaal van de spring-in-'t veld. Bess en de misvormde Porgy van Gerschwin een klassiek componist, zijn wensdroom.

Tijl: Maar de opera voor zwarten reserveren, is dat geen plat racisme ?

Anna: 't Is vooral een koekje van eigen deeg, een brownie. En ondertussen zijn alle Amerikanen tevreden toch? Of schieten ze nog in 't rond?

Phil zorgt voor
de muziek, Herman van Veen
zingt "Toveren".

Anna: Niemand kan aan van Veen tippen. Bij de meeste zangers krijg je veel geblaat en weinig wol bij hem alleen wol.

Sylvia en Claudia komen
goedgemutst binnen

Claudia (tegen Tijl): We hebben onze Richie gedoopt.

Tijl: Ah!

Claudia: Britt volgt de trend.

Sylvia: 't Was wachten tot vandaag en de pastoor maakte lelijk van zijn...

Tijl: van zijn kloten.

Claudia: Ja omdat ze 't niet zes maand...

Anna: voor de geboorte...

Claudia: nee voor de conceptie had aangevraagd.

Tijl: Zet u bij. Ik trakteer.

Sylvia: Twee biertjes. We hebben er al een paar op.

Tijl doet het nodige
en betaalt.

Claudia (klinkend met iedereen): Op Richie.

Tijl: En op Claudia zijn meter.

Claudia: Ik wist nog amper hoe j 'een kruisteken maakt. Enfin ons bleitkous zit gebeiteld. De kerk is in the winning mood, zeker weten, wat denk jij Tijl?

Tijl (kijkt in zijn boekje): "De Kerk vandaag"

U hebt het vast al gemerkt,
de Kerk heeft een onwaarschijnlijke remonte ingezet.
Met de hulp van charismatische influencers
uit eigen rangen,
de christendemocraten en de Kerk
hebben zowat dezelfde belangen.
Dankzij Joke, Wouter en consoorten.
wordt ze wat ze in de vorige eeuw is geweest,
onweerstaanbaar aantrekkelijk en sexy
als een barbiepop voor peuters.
En nu de kerken
stilaan weer
te klein zijn geworden,
er zijn in de straatgevechten
om een kerkstoel te bemachtigen spijtig genoeg
al een beperkt aantal slachtoffers gevallen,
heeft de Kerk
niet zonder leedvermaak besloten
alle megadancings op te kopen.
Ze wil ze laten ombouwen tot kerken
en er de jeugd laten fuiven
op gregoriaanse gezangen
en God verheerlijkende psalmen.
En hoe kan het ook anders,
de onnavolgbare influencers bedanken
met een zitje tussen de traditionele heiligen.
Eerst moeten ze, da's een feit,
elk twee mirakels verrichten,
maar dat is voor hun doen een formaliteit,
met hun virtuoze spiritualiteit

niet meer dan een lacheding.

Phil laat
Lula Pena
"Ojos si quereis vivir"
zingen en laat de gasten alleen.
Tijl maakt voor iedereen
een joint met een conevuller en
moffelt alles weg.
in Anna's tas
als Debby en Roel binnenkomen.

Claudia: Hoe zit het?

Roel: Kan niet beter.

Sylvia: Al getrouwd?

Debby: Hij is nog altijd kandidaat, Roel.

Claudia: Maar...

Roel: Meer dan ooit.

Debby: Maar hij krijgt me niet aan 't lachen.

Sylvia: Is 't waar?

Debby: Zelfs niet met de moppen van een ander.

Claudia: Ik heb excellent nieuws. Ik ben vandaag meter geworden van Richie.

Sylvia: We gaan er ons op bezatten.

Roel: Allee proficiat. Wij houden het bij cola. (Betaalt en bezorgt de drankjes aan het tafeltje bij Debby.)

Sylvia: Cola?

Roel: We schakelen wel over op pils als we getrouwd zijn.

Debby: Zover zijn we nog niet.

Tijl: Ik was ons hier voor een joint aan 't zorgen. Ik maak er zes.

Phil (erbij gekomen): Zeven (naar Roel en Debby): Maar rook ze alsjeblieft in 't park.

Roel: Waren we van plan.

Phil (tegen Debby): Ik zou er toch maar mee trouwen. 't Ziet er mij een slimmerd uit (Tijl, Anna, Sylvia en Claudia lachen zich een breuk).

Phil laat
Amy Winehouse
"Tears dry on their own"
zingen en neemt
zijn joint mee naar achter.

Anna (terwijl Winehouse zingt, met twee joints aan het tafeltje van Debby en Roel): Voorzichtig ermee en dan zie 'k u wel samen 100 worden.

Debby: 100 da's mijn streefcijfer.

Anna (tegen Roel): Steek ze op zak.

Roel: Is dat beter?

Anna: Veel beter.

Roel: Ah?

Anna: Als er een gediplomeerde snuffelflik passeert laat hij je vriendin gerust. (Met een knipoog naar Debby vraagt ze nog aan Roel): Da's toch wat je wil hé?

Roel: Dat spreekt vanzelf.

Debby: Tijd had ons al snel door, we zijn niet echt verliefd op mekaar.

Roel: Maar ze kust me zo overtuigend dat ik me afvraag...

Debby: of ik mijn vriend met mijn tong de hoorns opzet.

Roel: Ja

Debby: Nee 't is simpel, hij gunt me een verzetje.

Anna: Straffe vent. Wens hem proficiat.

Debby: Zolang ik met mijn tong...

Roel: niet afdwaal?

Debby: heelhuids thuiskom.

Anna zet zich
aan tafel bij Debby en Roel
en samen met
de andere
aanwezigen
luistert ze naar
"Tears dry on their own".
Daarna gaat ze weer
bij Tijl zitten.

Roel: Nee, nu dat weer!

Tijl: Een jointje roken.

Roel: In 't park.

Tijl: Zoals iedereen.

Roel: Ja. Wat ik me afvraag is of Debby me nog zal kussen zoals vóór de joint.

Sylvia: Ik denk dat het alleen maar beter kan worden.

Claudia: Ik ook maar waarom zou haar tong zich nog inlaten met de jouwe?

Debby: Ja waarom? De speeltijd is voorbij.

Tijl: Ja of denk je dat de politie hier een paar flikken komt installeren aan een tafeltje om ons doen en laten in de gaten te houden?

Anna: Ze weten perfect wat er hier gebeurt.

Roel: Weten ze dat je gebruikt en doen ze niets?

Anna: Zo goed als niets. Ze sparen hun melkkoeien.

Tijl: Iedereen gebruikt.

Anna: Ze gaan hier niet de vangst van hun leven doen hé!

Tijl: En als je toch iemand vindt die niet gebruikt, wordt hij gebruikt zoals jij en je vriendin.

Debby: Oké ik zal het maar toegeven ik heb heel wat ervaring als toneelspeelster en kussen is even natuurlijk als ademen.

Sylvia: Nu je 't zegt.

Debby: Je hebt mensen die te pas en onpas kussen alsof hun leven ervan afhangt, ik kus alsof het er niet van afhangt. (Na een moment stilte) Het hangt er ook niet van af.

Phil zet de Jukebox aan 't
werk. Whitney Houston en Enrique
Iglesias zingen "Could i have this kiss
forever"
Phil verdwijnt terwijl Debby en Roel
dansen en geregeld (lang) kussen.
Als de jukebox stilvalt...

Claudia: Britt komt straks. Misschien brengt ze Richie mee.

Anna: Ik zou hem nog een tijdje thuislaten.

Claudia: Heb je kinderen?

Anna: Mijn dochter is 30 en mijn zoon 28.

Tijl: Hoewel niet van mij, zijn ze allebei even fucking serieus.

Debby: Op papier.

Anna: Ja ambtenaren.

Sylvia: Proficiat.

Debby: Ah bij de politie!

Anna: Ja.

Roel: Gebruiken ze?

Anna (lachend): Zij niet nee.

Sylvia (schaterlachend): Zij worden gebruikt.

Claudia (in tweeën geplooid van 't lachen): Door de fine fleur van de politie. Ze steken zich achter hen weg.

Roel: Is 't waar?

Anna: Daarvoor zijn ze niet breed genoeg. Ze hebben allebei een vriendin en wonen met z'n vieren.

Sylvia: Gezellig op een hoopje.

Tijl: (bladerend) "Sa vieren"

Maya en Antonella
zijn al twee jaar een koppel
en ook hun mannen kunnen
het best met mekaar vinden.
Soms doen ze het sa vieren
om elk van hen te plezieren.

Phil laat Donna Summer
"Love to love you baby" zingen
en verdwijnt. Na het nummer
komt Britt binnen.

Britt: Ik ben zo zat als een varken na één pint en 'k weet niet waar ik...

Claudia: Richie, 't is niet waar!

Britt: Maar allee ma, hij is bij Suzy of denk je dat ik hem bij de pastoor gelaten heb!

Claudia: Hier een cola. Iets anders krijg je niet. (Betaalt voor de cola).

Tijl: Ik trakteer je straks wel met een joint.

Britt: Ik ben voor saudade gekomen.

Tijl: Dat zal wel. Debby en Roel ook (knikken ja).

Roel: Saudade, wat is dat eigenlijk?

Anna: Goeie vraag.

Claudia: Denk aan iets dat je niet kunt krijgen.

Anna: Ja daarmee kom je al aardig in de buurt.

Tijl: Vooral als je 'r geen naam kunt op plakken.

Sylvia: Behalve die ene, saudade. Mooi hé!

Roel: Geweldig. Bijna te mooi om waar te zijn en tegelijk triestig...

Anna: want onbereikbaar en onvatbaar.

Phil laat The Police
"Every breath you take" zingen
met Donna als een schaduw achter
hem aan. Tijdens het lied beweegt
Donna onrustig, ongrijpbaar
voor Phil, wat hij ook probeert.
tot ze verdwijnt naar de woonst
met Phil achter haar aan
bij 't inzetten van 't laatste refrein.

Sylvia: Mijn tweede lief..

Claudia: Serge.

Sylvia: Ja die was ook zo.

Claudia: Erger, hij volgde je op 't toilet. (Tegen Debby): Doet hij dat ook?

Debby: Ziet hij er zo uit?

Claudia: Nee maar Serge ook niet.

Debby: Hoe zag hij er dan wel uit?

Sylvia: Gewoon zoals jij.

Debby: Ik zal 't je dan maar zeggen. Hij volgt me ook als ik naar 't toilet ga.

Sylvia: Zie je wel!

Debby: Maar alleen om de deur voor mij open te doen.

Roel: Da's anders als Serge hé!

Claudia (tegen Debby): En niet om de bril voor je schoon te maken, awel merci!

Debby: Ik heb zelf 't nodige bij. Jij blijkbaar niet.

Tijl (op zoek in zijn notitieboekje) "De gentleman"
De gentleman is een bij ons uitgestorven ras.
Je vindt hem wel nog over de plas.
Hier had hij geen poot meer om op te staan
en hij had er 3 nodig om nog enigszins te kunnen gaan.
Met zijn wandelstok
zwaaide hij nog wild in t' rond.
en vervloekte de skatende stedelingen.
die over hem heen gierden
als over een dode kat
en hem als een zielig stukje aas
voor de eksters achterlieten op 't asfalt.

Britt: Ik weet hoe 'k van Richie een gentlemanneke ga maken.

Roel: Begin maar al met hem in een Bentley achter te laten i.pl.v. op de tram.

Britt: In een wat?

Roel: Een soort bakfiets op vier wielen maar chiquer!

Britt: Bemoei jij je maar met de stoelgang van je vriendin. Daar ben je blijkbaar goed in.

Claudia: Britt is een toekomstige pedagoge en als ze al eens een mindere dag heeft, ben ik er nog.

Roel: Oef!

Sylvia (tegen Debby): Moet je niet naar 't toilet?

Debby: Ik doe het wel in mijn broek. Ik ben bang dat jullie allemaal zullen willen meegaan om de deur voor mij open te doen.

Phil bij de jukebox,
João Gilberto
zingt "Liger".
Donna komt erbij
en lost Phil van geen vin.
Als ze na de song allebei
weer de woonst hebben opgezocht...

Anna: Er zijn zakkenrollers aan 't werk.

Sylvia: 'k Heb daar ook iets van opgevangen.

Claudia: Ze komen op ons af uit het Zuiden zoals salamanders , een gevolg van de klimaatverandering.

Sylvia: Die mannen weten van wanten, als de aarde te heet wordt onder hun voeten, slaan ze hun tenten elders op.

Claudia: Artiesten kunnen overal uit de voeten.

Britt: Ze dansen als de besten en voor je er erg in hebt sta je in je evakostuum alleen op de dansvloer.

Claudia: Ze dansen je bloot, onvoorstelbaar!

Britt: Ze kleden je uit, terwijl je 'r zorgeloos bijstaat.

Tijl: Klopt. "De zakkenroller".

Joe kent ze als geen ander,
Rome, de Eeuwige Stad,
van 't Colosseum tot de catacomben.
Het is zijn werkgebied.
Hij vult er zijn zakken met edele en rare muntstukken
Dan vertrekt hij in gestrekte pas,
allegro ma non troppo
naar de zoo Bioparco
waar hij de ara's hun nootjes pleegt af te luizen
terwijl ze zich ontluizen.
Daarna spoedt hij zich naar de Trevifontein
om er de bodem te spijzen,
wat hem de zekerheid biedt
dat hij weldra de stad terugziet.

Nog een laatste latte freddo
met collega Lorenzo
en dan vliegt hij via Fiumicino
naar het filmfestival van Toronto.
Daar hoopt hij een diva
die 'k hier voorzichtigheidsshalve niet vernoem, te ontdoen
van een setje diamanten
en als toemaatje van haar onder- en bovenkleding
waar zijzelf en een leger fotografen
vol ongeduld staan op te wachten.
En volgende maand
-ik weet niet precies wanneer-
heeft hij een audiëntie bij de Paus.
De heilige Vader wil hem bedanken
voor de muntstukken
waarmee de noden
gelenigd worden van de minstbedeelden
in de stad.
Voor wat hoort wat.

Britt: Weet je wie ik sympathiek vind, pickpockets.

Debby: Is 't waar?

Britt: 't Lijkt wel gamen, zou dat niet leuk zijn, pickpocket gamen met Richie op zijn eerste
smartphone binnen een jaar of vijf.

Roel: In Seoul hebben Koreaantjes er al één voor ze kunnen lopen.

Claudia: We zijn hier niet in Seoul. Hij moet eerst kunnen stappen.

Britt: Ik ben ook stap voor stap groot geworden.

Roel: Heb je van je leven!

Sylvia (tegen Roel): Jij niet?

Britt: En later kan hij influencer worden of iets doen met drones, videogames of cryptomunten.

Claudia: Mogelijkheden genoeg.

Britt: En zelfs als hij wil studeren in Diepenbeek of in Koksijde zal ik hem niet tegenhouden.

Debby: Een gelukzakje die Richie.

Roel: Elke snotter zou zo'n moeder met een visie moeten hebben.

Britt: Wat zegt hij de toilet-gentleman?

Anna: Dat hij je hoger inschat dan zijn gelegenhedslief hier.

Debby: Call me Debby.

Britt: Ik ook. Veel hoger.

Claudia: Voilà , we spreken er niet meer over.

Phil laat Blondie "Call me"
zingen en verdwijnt.
Debby zingt
regelmatig enkele strofes mee.
Als de jukebox stilgevallen is...

Anna: Ik wou dat ik kon zingen zoals Debby hier.

Roel: Debby kan alles.

Debby: Alles lijkt me wel redelijk veel en op de koop toe is er veel dat ik niet eens zou willen weten.

Roel: Ik ben nog misdienaar geweest zoals Sting maar allicht iets minder gedreven.

Anna: Als je 't zelf zegt.

Britt: Ik geloof niks van dat manneke en da's nog veel te veel.

Sylvia: Iedereen zingt zoals hij gebekt is. Ik ken geen enkele pastoor die zingt zoals Pavarotti. Maar ik geef toe dat ik er niet al te veel ken.

Claudia: Mocht er zo'n exemplaar op de markt zijn zou het bisdom hem gegarandeerd uitspelen als Pavarotti en niet als pastoor.

Sylvia: Hoe zou je zelf zijn? 't Zijn daar wel allemaal "gestudeerden", geen dutskes hé, papen.

Anna: Dat helpt om een kosten-batenanalyse te maken. Geestelijken runnen hun huishouding als goede en soms als zuinige huisvaders.

Debby: Zouden ze 'r durven voor uitkomen dat ze 't echt niet breed hebben?

Anna: Waarom niet als ze 't zelf geloven en geloven doen ze als de besten. 't Zit in hun DNA zoals hun erfelijke ziekten.

Phil laat Mariza
"Há uma música do Pove"
zingen en verdwijnt
terwijl Julia binnenkomt.
Tijl haalt en betaalt
haar een pint.
Na de song...

Julia (aan Britt): Hoe is 't gegaan?

Britt: Goed goed.

Sylvia: Op zijn Richie's.

Julia: Al bleitend?

Britt: Water is zijn ding niet zomin als 't mijne. Maar ik vind wel dat hij van langs om meer op Pavarotti begint te lijken.

Julia: De stem?

Britt: Ja en vooral de liefde voor pasta.

Claudia: En 't is niet alles. Hij is zo mogelijk nog banger in 't donker dan Luciano.

Roel: Hoe is dat in godsnaam mogelijk?

Britt: Zwijg onnozel ventje.

Julia: En waar...?

Claudia: Hij is bij Suzy.

Julia: Suzy?

Britt: Ze vroeg of ze hem een uurtje of twee mocht hebben. 't Mens zag er zo armtierig uit dat ik haar dat plezier niet kon weigeren.

Roel: Heeft ze 't voor bleitkousen?

Anna: Je kind sta je toch zomaar niet af aan de eerste de beste die er om vraagt.

Roel: Zij wel.

Anna: Ken je ze tenminste?

Britt (tegen Roel): Zwijg broekschijter of ik doop je met mijn pint en met de glasscherven steek ik je ogen uit. Dan kun je gaan bedelen zoals Suzy.

Debby: Omdat ze bedelt?

Britt: Zou je in haar plaats willen zijn?

Debby: Nee maar ze is niet van gisteren Suzy, kassa kassa met de kleine huilebalk erbij.

Claudia: De Kerk heeft een hart voor bedelaars en andere sukkelaars.

Sylvia: Vandaar dat Richie gedoopt met onvervalst kerkelijk water...

Britt: in Suzy haar armen terechtgekomen is. De goede God heeft het zo gewild.

Roel: Is er dan een slechte ook?

Britt neemt nog
een flinke slok
van haar pint en
gooit de rest naar
Roel zijn hoofd die
het glas ontwijkt
Claudia en Sylvia ruimen
de scherven op.
Claudia betaalt voor
het stukgegooide glas.

Tijl (bladerend): Ruzie verzacht de zeden en verzoent God en zijn afgedwaalde apostelen. Speciaal voor Britt en Roel, "De Siamese kasteelkat"

Een speelse Siamese kater
met hemelsblauwe ogen,
een soort reclamekat
voor kitekat
en daarenboven
van bijzonder goeden huize,
de troetelkat van een nicht
van Barones della Faille d' Huysse,
kreeg op een dag-
hij was echt van slag-
een aanzoek van een vale grijze muis.
Verdorie dacht de kater in 't Siamees,
ik ben nog veel te jong om mij te binden
aan een vale grijze muis,
maar tevens te kieskeurig om haar op te vreten.
Daarop is de muis in haar wiek geschoten
en zich als een zottin beginnen voort te planten.
En nu dansen de muizen
niet alleen als de kat van huis is,
maar met hem erbij
in de balzaal van 't kasteel
in hun aangepaste sneakers,
afwisselend de Argentijnse tango
en de Moors-Spaanse fandango

Phil laat Astor
Piazzola "Libertango"
spelen en danst erop
eerst alleen en dan met Donna
in lange splitrok en bijpassende
tangosandalen, erna...

Julia (tegen Britt): En na de mis...?

Britt: Geen mis, rap rap gedoopt en wij op zwier.

Claudia: Een doopsel heeft echt niks van een begrafenis. Bij een begrafenis snotteren alle ouwe rakkers.

Sylvia: Logisch ze zien zichzelf al in een kist liggen, bij een doopsel snottert alleen de boreling.

Britt: Hoe je 't ook draait of keert de kleine schatjes zijn altijd de sigaar van 't sacrament.

Sylvia: Kind Gods worden is geen kinderspel ! Nu als hij zelf nog geen kinderen heeft...

Julia: De pastoor?

Sylvia: Ja, is zijn geklungel hem vergeven. Schol!

Claudia: Onze buurman rechts is niet gedoopt.

Julia: Heb je 't hem gevraagd?

Britt: Nee maar hij steekt elke morgen zijn hoofd in een emmer water. Zo iets doe je toch niet als je al gedoopt bent.

Claudia: En hij kijkt als een ongelovige.

Julia: Als een ongelovige?

Claudia: Ja als iemand die niet gelooft wat hij ziet.

Britt: Ik heb onlangs via via gehoord dat Jezus ook een ongelovige onder zijn apostelen had.

Anna: Judas waarschijnlijk.

Britt: Sst, ik mocht het niet voortvertellen.

Roel: Te laat nu weten wij 't ook.

Debby: Maar zot genoeg om het voort te vertellen zijn we niet.

Britt: Daar ben ik nog zo zeker niet van.

Julia: Ik weet waarom je 't niet mocht voortvertellen.

Anna: Omdat het geen verhaal is dat je voortvertelt. Je vertelt toch ook niet voort dat er hier nog wat anders aan de man gebracht wordt dan saudade.

Britt: Sst de muren hebben oren.

Phil laat Boudewijn
De Groot "Het geluid
van stilte" zingen en
zet zich in een hoekje
waar Donna op zijn
schoot komt zitten,
de armen om hem heen. Ze
verdwijnen samen als de
jukebox stilvalt.

Tijl (heeft de juiste pagina opgezocht terwijl Boudewijn De Groot aan 't zingen was).

"Stilte"

Stilte is de zoon die je niet hebt,
het onbeschreven blad dat je niet vindt,
de joelende supporters die je verzint
in een stadion dat nog moet gebouwd worden
door monddode kloterobots
met onder hun laagste ledematen, kattenkussentjes.
Zeeën zonder eb of vloed
waar dode kwallen zich ergeren
aan toeristen en niet andersom
kortom
een wereld zonder kommer, kwel of zon.

Britt: Dit vind ik zo schoon dat ik er echt waar dorst van gekregen heb.

Roel: Ik ook. Schol!

Britt: Smeerlap!

Claudia: Ik trakteer je nog één keer. Gedraag je. Meer vraag ik je niet. (Tapt en betaalt.)

Britt: Onze Richie is ze aan 't verdienen. Ik hoop dat Suzy de opbrengsten een beetje eerlijk verdeelt en niet te veel scheefslaat. (Naar Roell.) Schol boerenknol!

Julia: Allee allee, laat Roel nu een keer gerust.

Sylvia: 't Is ook een mens.

Roel: Goed gezien!

Anna (tegen Tijn): Mensen, je stokpaardjes.

Tijn (bladerend): "Mensen"

Mensen zijn wonderen der natuur,
de ene al wat meer dan de andere.
Hoe kan het ook anders?
Neem nu mijn buur,
een flagrant geval van inteeltcultuur,
de zoon van zijn vaders zus,
samen met de concubine van zijn eigen lief
en zelf vader
van twee nichten
van zijn moeder.
De loeder!
Zeg nu zelf te gek voor woorden.
Hoe kan je zo iets verwoorden
dan als een puur
wonder der natuur.
Een mens van vlees en bloed
waar elke die naam waardige vampier
uit de Zuidelijke Karpaten of van hier
maar al te graag zijn tanden wil in zetten.

Phil laat Depeche Mode
"People are people" zingen.
Drinkt een pint
aan 't tafelke bij Tijn
en Anna en vertrekt als
't lied ten einde loopt.
En dan komt Ramses binnen.

Ramses: Ik ben goed bij kas. (Tegen Britt): Hier heb je 20 euro. Ik trakteer, wat is er zoal te vieren?

Claudia: Het heilig doopsel van onze Richie.

Sylvia: Met wijwater.

Julia: Stel je voor de pastoor nat, de kleine nat, iedereen nat.

Britt: Hij is nu aan 't drogen in 't zonneke.

Claudia: Vóór de kerk.

Britt: En als hij goed gedroogd is, gaan we hem ophalen.

Debby: Straks.

Britt (met het bier): Een pint voor iedereen. Merci Ramses Santé.

Roel: Om 't geloof, daar draait het hier om, 't geloof, de hoop en de liefde...

Ramses: voor 't lief en de rest.

Roel: Ja.

Ramses: Donna al gezien?

Anna: Kijk 's achter de toog.

Ramses (zonder te gaan kijken): Nee daar zie 'k ze niet zitten. (Drinkt zijn pint uit en is alweer weg).

Britt: Zou Phil hem gezien hebben?

Claudia: Zoals hij ons ziet. Maar vraag me niet of Donna ons ziet.

Julia: Als je zolang dood bent...

Sylvia: Is je zicht zwaar vertroebeld.

Julia: Als je nog iets ziet.

Sylvia: Ja. Misschien zie je nog alleen sterretjes.

Roel: Zoals iemand die een slag van de molen heeft.

Debby: Ja en daar loop je niet mee te koop tenzij je 't al zwaar zitten hebt.

Tijl: Zo heb ik er hier ergens eentje. Ah!

“Te gek om los te lopen”

Piet deed zaken te gek om los te lopen.

Daarom hadden ze hem opgesloten.

Maar Piet is gaan lopen.

Met een aantal lotgenoten.

Doet hij nu weer

van langsom meer

zaken te gek om los te lopen.

Onder het letterwoord AGOPES

“Alle gekheid op een stokje”,

Heeft hij een nieuwe politieke partij

In 't leven geroepen.

die nu al kan bogen

op meer aanhangers

dan alle Vlaamse komieken samen

van wie de partijretoriek

alles behalve de lading dekt.

Zuiver boerenbedrog bij ons ,
catchphrases in het fiere Albion.
Meer aanhangers?
Ja, tenminste als je de opiniepeilingen
mag geloven.

Anna: Aanhangers! Als ik 't woord hoor zie 'k overvolle treinen waar mensen zich vastklampen aan mekaar, aan deuren ramen en daken om toch maar mee te kunnen naar god weet waar.

Claudia: Ik zie trekhaken vol camping-aanhangers die zich laten voortslepen op trekorgelmuziek, maar de pils zit er voor veel tussen.

Britt: Drink alsjeblieft met mate ma of 'k laat onze Richie bij Suzy. Ik ga 't je niet blijven zeggen!

Claudia: O ons bleiterke! Een ventje dat 't verder kan schoppen dan de nationale ploeg.

Roel: De nationale bleitersploeg hihi!

Ramses (komt goedgehumtst binnen, uit de woonst gevolgd door Donna die naast Ramses aan de toog gaat zitten): Donna gezien?

Julia: Jij niet?

Ramses: Nee.

Debby (komt erbij, de hand op Donna's schouder): Herken je ze niet? (Neemt de hand van Ramses en legt ze op Donna's arm, maar Donna verdwijnt geruisloos zoals ze gekomen is.)

Ramses: Wie is er hier met mijn kloten aan 't rammelen.

Julia, Britt, Claudia en Sylvia (samen): Donna.

Ramses(op weg naar buiten): Als ik haar te pakken krijg ...

Als Ramses de straat
op is, tovert Phil de
trailer van "Tanto amor"
van Teus Nobel uit de klankkast.
Roel en Debby dansen zwoel.

Debby (als de jukebox stilgevallen is, tegen Anna): Weten je kinderen...?

Anna: Dat ik op café ga?

Tijl: Flikken houden zelfs hun eigen moeder in de gaten.

Roel: Je weet maar nooit wat er in haar hoofd omgaat.

Anna: Je zegt daar zoiets. Ik denk er serieus aan me zijden kousen aan te schaffen en mijn dochter zegt met nylons over je hoofd bekom je 't zelfde effect.

Sylvia: Hoe slim is dat!

Julia: Ik zou er gewoon mijn benen in verstoppen.

Anna: Zodat niemand ze kan beschrijven als je 't op een lopen zet.

Julia: Voilà.

Anna: Juist maar zij zien dat anders.

Debby: Ze zien de kousen rond onze benen als voorwendsels.

Anna: Ja ze vrezen dat we ze bij de eerste de beste gelegenheid over ons hoofd zullen trekken.

Britt: 'k Heb het beet om hun matrak af te pakken.

Claudia: Begin daar niet aan. Een flik zonder matrak is gevaarlijker dan aangeschoten wild.

Sylvia: Ik vrees het. Maar ze zijn uitgekookt en afgetraind als koerspaarden. Daarom heeft de flik je liggen voor jij hem liggen hebt.

Roel: Al geprobeerd?

Sylvia: Nee maar elke zot weet dat.

Claudia: Tijd dat je 't ook weet.

Debby: Je kan ook de flik te vriend houden door er af en toe een jointje mee te roken.

Britt: Waarom niet? Je kunt er waarschijnlijk vanalles mee doen.

Debby: Zoveel is zeker, de ene flik gaat de pret van de andere niet bederven.

Phil laat
OneRepublic
"Everybody loves me" zingen
en spoedt zich
naar de woonst.
Na het lied komt
Ramses met een wollen
sok over zijn hoofd binnen.

Ramses: Ik ben Ramses.

Roel: Je lijkt er niet op.

Ramses: Is 't waar?

Britt: Nee ik heb je direct herkend.

Claudia: Weg met die sok. (Trekt een nylonkous uit) hier trek mijn kous over je hoofd.

Ramses (doet wat Claudia vraagt) En, niet te klassiek?

Britt: Bijlange niet.

Julia: Je lijkt op een Vlaams springpaard.

Ramses: Perfect, ik zou niet willen dat Donna me herkent. (Is alweer weg met de kous over zijn hoofd).

Phil laat in de jukebox
André van Duin
"Er staat een paard
in de gang" zingen.
en verdwijnt. Na het lied.

Anna: Paarden hebben een merkwaardig geheugen en bijgevolg heimwee naar hun geboorteplek.

Tijl (bladerend): Saudade is hen op 't lijf geschreven.

Luister maar. "Het paard".
Een paard had heimwee,
nee niet naar de Willebroekse Carré
maar naar de enige echte Limburgse vlaai.
Niet zonder gratie
sprong Lizzie
de merrie in kwestie
over de afsluiting in het West-Vlaamse
Lo-Reninge
waar ze verbleef in een drassige wei
en een week later deed ze zich gezellig
tegoed aan de Limburgse vlaai, de haver en het hooi
op de stoeterij waar ze geboren was
in de buurt van Kinrooi.
Met een krop in de keel
bracht de fokker haar terug
naar de eigenaar in Lo-Reninge
waar ze haar heimwee
gedwee
vergat met een ezelin
uit Pantelleria,

dochter van de wind
of Bent – el Rhia
zoals de Moren het eiland noemden .
Lizzie en Amy zijn nu twee
handen op één buik
en geen van beiden heeft nog een zweem
van heimwee naar zijn thuis.

Phil laat Jo Erens
"Limburg alleen" zingen
Hij zingt met alle anderen uit
volle borst het refrein mee.
"Limburg, Limburg alleen
Dao geit niks boave
Zo is t'r mer ein.
Es min awd Limburg,
Limburg alleen
Dao geit niks boave
Zo is t'r mer ein."

Na het lied, als Phil
terug is naar de woonst...

Britt: Als onze Richie..

Roel: de bleitkous

Britt: kan fietsen rij 'k ermee naar Limburg. Alles is daar plat. Je kunt er zo je bed inrijden.

Roel: Je hebt dan wel nergens bergaf hé.

Debby: Dat hoeft ook niet als je nergens bergop hebt.

Britt (tegen Roel): Heb je 't beet slimmeke?

Claudia: Elektrisch is de max. Vroeg of laat rijdt Richie ook elektrisch.

Sylvia: Elektrisch rij je met de vingers in de neus over de Vlaamse molshopen.

Julia: Tussen de grazende koetjes en zonder je af te beulen. Is dat geen schoon leven?

Anna: Schoon is iets anders.

Britt: Weet je wat ik schoon vind?

Niemand reageert

Britt: Een fris geschoren schaap met een hanenkam.

Roel: Met een zonnebril op.

Britt: Ja keileuk met medaillehartjes.

Tijl: Keileuk, hoe leuk the fuck is dat! "De wijkinspecteur".

Een snoezig schaap
uitgedost als Elio Di Rupo
graasde met lange tanden,
het had anders niks om handen,
op een ordinaire dries
in 't centrum van de Brugse deelgemeente Sint-Andries.
De wijkinspecteur op tournee
nam het schaap mee
en sindsdien rijdt de olijke guit
zo bloot als een puit
door Sint-Andries
de boefjes achterna,
bloot, op één detail na,
een scheefzittend strikje
onder een eerbaar sikje.

Anna: Kwatongen beweren dat vrouwen hun baard niet laten groeien omdat ze geen moment
zwijgen,

Tijl: Klopt.

Anna: en ze hem bijgevolg niet zouden kunnen bijknippen zonder in hun vel te snijden.

Claudia: Onder ons, daar is iets van, hoewel we van natuur zo schoon zijn dat we geen baard nodig hebben om ons op te smukken.

Roel: Veel te schoon, veel te schoon.

Debby (kust Roel op de mond): Schoon hé!

Sylvia: Waar 't hart van vol is loopt de mond van over.

Julia: Ma hou alsjeblieft je bek, het interesseert ons geen fluit.

Sylvia: O!

Britt: Ze doen alsof. Zie je dat niet?

Debby: Alsof?

Britt: Ja alsof.

Debby: Kijk nog 's goed. (Gaat op Roels schoot zitten, neemt zijn hoofd in haar handen en kust hem hartstochtelijk)

Britt: Pft je kust hem zoals een koe haar kalf likt.

Tijl (bladerend): "Kalverliefde".

Moederziel alleen, geen vroedkoe te bespeuren
wierp een koe haar kalf in een stal in Wetteren-Ede.
Ze likte het schoon
en toen stak Mendelssohn
een handje toe.
Hij maakte zodanig van zijn viool
dat de kikkers een concert
begonnen te kwaken in de riool.
Teken voor de gelukkige vader
In de weide
om een vreugdedansje te beginnen
dat eindigde
in Merelbeke in de dierenkliniek van de universiteit.

Phil zet de klankkast aan 't werk
Emmerson Nogueira speelt op akoestische
gitaar "Every breath you take"
Phil zoekt onmiddellijk de woonst op.

Julia: Omdat het leven kort is, mensen sterven van alles en nog wat..

Britt: Juist, ze vallen dikwijls dood zonder dat ze 't weten.

Julia: Voilà, daarom ga 'k zo vlug mogelijk niet trouwen.

Sylvia: En gaat dat helpen?

Julia: Ik hoop het.

Claudia: Ik vrees ervoor. Nu baat het niet schaad het niet.

Roel: Dat vind ik nu 's een spreekwoord om over na te denken.

Debby: 't Is niet de eerste de beste die dat uit zijn hoge hoed getoverd heeft, Jesus!

Anna: Om de muren van op te lopen.

Tijl: Ik kan er niet over meespreken.
Ik ben onverwoestbaar. Nu ja je kunt ook...

Anna: genieten van je dood.

Tijl (bladerend): Oordeel zelf maar.

“Van katoen”

Aloïs Duplantis een man
van meer dan burgerlijk fatsoen
gaf in deze volgorde van katoen :
in zijn statige azuurblauwe berline,
in zijn fuchsiaroze limousine,
in zijn piepklein rallywagentje, een alpine,
en tot slot in de kantine
van zijn voetbalploeg.
waarvan hij trots de aanvoedersband droeg.
Daar ging hij zo wild tekeer
in de tuin der lusten
van zijn vriendin Tine Rusten
dat hij een hartstilstand kreeg.
De A.E.D. was onverbiddelijk
en ook de professoren A B C en D
van het dichtstbijzijnde A-ziekenhuis
trachtten vruchteloos hem nog te reanimeren.
Ook Scherpenheuvel en Banneux
brachten geen soelaas.
Er hielp geen HeiligeMoederen aan,
Aloïs DupLantis
was in de tuin der lusten
van zijn Tine ter ziele gegaan.

Na dit laatste spotvers
zakt Tijl in elkaar. Consternatie alom.
Een hartstilstand
werd hem fataal.
Anna en Phil doen nog
het onmogelijke om
hem te reanimeren terwijl Debby de hulpdiensten oproept.
Donna laat uit de jukebox
“I will remember you”
klinken gezongen door
Sarah Mclachlan
en blijft achter Phil toekijken.
Dan valt het doek.

